

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 107/2020-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2020 prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou PAICEK LEGAL s. r. o., Panská 17, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Paiček, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 S 182/2018 z 2. júla 2019, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou

kanceláriou PAICEK LEGAL s. r. o., Panská 17, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Paiček, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 182/2018 z 2. júla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 24. októbra 2018 v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 S 182/2018 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného (Univerzita Komenského v Bratislave) č. kód 15458089 z 23. augusta 2018, ktorým je „Obhajoba záverečnej práce“. Napadnutým uznesením krajský súd žalobu sťažovateľa odmietol s odôvodnením, že záznam o obhajobe záverečnej práce nemožno považovať za rozhodovací proces vo verejnej správe a výsledok obhajoby za rozhodnutie vydané v takomto konaní. Krajský súd uviedol, že predmetná „Obhajoba záverečnej práce“ nepodlieha súdnemu prieskumu v rámci úpravy správneho súdnictva, keďže nie je rozhodnutím správneho orgánu v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“). S ohľadom na uvedený záver sa nezaoberal námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa celkového priebehu obhajoby bakalárskej práce. Krajský súd napokon konštatoval, že neboli naplnené všetky podmienky na preskúmanie napadnutého rozhodnutia v rámci správneho súdnictva, keďže žaloba smeruje len proti takému aktu orgánu verejnej správy („Obhajoba záverečnej práce“) vydanému v správnom konaní, ktorý nemohol mať za následok ujmu na subjektívnych právach sťažovateľa, nejde o individuálny správny akt, pričom má charakter predbežnej povahy, a preto žalobu v súlade s § 7 písm. b), e) SSP v spojení s § 97 SSP a § 98 ods. 1 písm. g) SSP odmietol pre jej neprípustnosť.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že nielen meritórne rozhodnutia, ale aj postup orgánu verejnej správy alebo iný zásah môže byť predmetom preskúmania súdom, a práve preskúmania takého zásahu sa domáhal, preto ak krajský súd odmietol uplatniť svoju právomoc, odoprel mu prístup k súdu.

4. Podľa názoru sťažovateľa *„Záznam o obhajobe je súčasťou administratívneho postupu orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti. Výsledkom tohto*

administratívneho postupu je hodnotenie, ktorým môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby priamo dotknuté. Takéto hodnotenie nie je rozhodnutím, ale opatrením orgánu verejnej správy, ktorým môžu byť práva, právom chránené záujmy fyzickej osoby priamo dotknuté. Dôkazom, že práva týmto opatrením (aktom) boli dotknuté, je skutočnosť, že samy osebe (t. j. bez existencie alebo potreby vydania ďalšieho meritórneho rozhodnutia) mali za následok ukončenie štúdia Sťažovateľa v dôsledku nesplnenia podmienok pre pokračovanie v štúdiu v dôsledku toho, že (podľa skúšajúcich) nevyhovoval kritériám štúdia (po treťi krát bola jeho obhajoba bakalárskej práce odmietnutá, bez splnenia základných požiadaviek zrozumiteľnosti tohto aktu Prírodovedeckej fakulty UK).“.

5. Sťažovateľ tiež namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, keďže krajský súd v ňom uvádza, že žaloba smeruje proti aktu orgánu verejnej správy vydaného v správnom konaní, avšak bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia konštatuje, že tento akt nemohol mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu.

6. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd „svojím postupom porušil právo na súdnu ochranu a Sťažovateľovi odoprel prístup k súdu tým, že odmietol jediný možný a prípustný prostriedok ochrany proti svojvôli a nezákonnosti v konaní a rozhodovaní orgánu verejnej správy, ktorý mu právny poriadok proti opatreniu orgánu verejnej správy umožňuje a priznáva. Týmto denegatio iustitiae je Sťažovateľovi odopretý prístup k súdu a spravodlivosti.“.

7. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6 S/182/2018-29, IČS: 101 820 1522, ECLI:SK:KSBA:2019:1018201522.1, zo dňa 02. 07. 2019, porušené.

3. *Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6 S/182/2018-29, IČS: 101 820 1522, F.CLI:SK:KSBA:2019:1018201522.1, zo dňa 02. 07. 2019, sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.*“

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

13. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

14. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

15. Zo samotnej ústavnej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením odmietol žalobu sťažovateľa. Súčasťou napadnutého uznesenia je i poučenie o možnosti podať proti nemu kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia

na krajský súd. V okolnostiach posudzovanej veci nie je pre ústavný súd relevantné, či sťažovateľ využil právo podať kasačnú sťažnosť alebo nie, ale rozhodujúca je právomoc Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o kasačnej sťažnosti sťažovateľa, ktorá v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

16. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistil, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv a slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

17. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu